

VIDA GUANYADA

En la casa abandonada que soy yo

Leopoldo María Panero

CATEDRAL DE SILENCI

El pou del glaç s'enfonsa dins la carn, despulla com un ganivet que escorxa dalt les pàgines del no-res històries rompudes en mil bocins del viure, com esglais escàpols per les sendes del dolor i l'ànsia o pels vitralls que filtren la llum benigna del degoteig dels anys...

A les andanes del port antic dansen xarxes humides pel baf calent dels tercs oblidats. Les cases, closes i buides, dormen un silenci clavat al fang dels aiguamolls... Enyorades penyores poblen aquests carrers deshabitats i pels seus cantons fugen, del llop i el tràngol, ombres mudes.

Als camps esgrafiats de l'abandó i la distància, ones de ferro domen la crosta que guarda el secret del drama. Però meu és el cant i meva la imatge que rossola pels indrets casolans.

LA TARDA ESCUP

La tarda escup, sobre les cases desertes, la boira gràvida dels primers records que el cavall enterc del temps boixella com escultures de sal o neu...

Devora l'ombra dels llavis nocturns la lluna regala daus de certesa transparent i lluminosa com l'alba dels cossos ungits de saliva i fullaraca.

Passadissos endins de l'ànima se sent la fressa del riu deshabitad, el treball mut dels dies, aquell fervor gravat al marès i l'orba companyia que camina palpant la fosca.

¿Endevines cap veu coneguda en el renou que puja del carrer? ¿Destries el riure del laberint o t'ofega la pols del remolí? ¿No sents com s'escola cap a la cisterna l'aigua de la pluja que cau al terrat...?

Ben endins de l'obscura cova que t'habita, la paraula viva recompon el mosaic de la tendresa, el llibre dels contes obert damunt la taula fitant els batecs del mar.

TERRITORI GUANYAT

Al cor desdibuixat de l'alba brama la vella gramola del vent i als dits incerts de la claror diürna neixen primaveres que palpen les vores de la llum i l'ànsia.

La breu guspira del plaer cavalca pels turons encesos del present encetant noves pàgines del llibre obert del viure, territori guanyat a cops de mots o veu indòmita, festa plural dels sentits!

¿Caldrà romandre muts sota els astres per escoltar la música que omple el buit, o serem pluja d'estels sobre una mar sense confins...?

¿Quan els anys hagin passat, podrem tornar a resseguir el sender fecund a través del bosc espès de l'oblit?

Qui sap callar, res el lliga al brogit que exclou el goig més íntim de la paraula.

Qui gosa donar el primer pas, sap que el risc acompanya l'escomesa, i sap que tot és passió o cendra, batecs sublims de cossos perfent la plenitud que trenca el setge de la mort.

COM UNA CONQUISTA

El vent del món entra per les escletxes sonores del silenci, instaura amb les paraules netes un àmbit de certeses primeres, com una conquesta guanyada a cops de soledat contra la vastitud deserta.

Aquesta veu que de vegades escoltes, és consol i fe de vida, secret encontre lúcid, gràvid, terra verge, fruita madura, cant d'alosa, vespre, cel obert i mans amigues... Tot el que davall del sol desitges.

Però, què sotges encara, quin miracle esperes? ¿No és prou misteri que puguis interrogar l'ombra?

Mira el teu avenc niat d'espurnes del gran foc de l'univers. No dissimulis la fondària del pou dels teus dubtes, ni evitis la fosca que enlluerna.

Sàpigues que som fets a la mida dels nostres somnis tant com de les nostres temences. I també dels dolors que fecunden una pàtria molt concreta entre el pit i l'esquena.

Eivissa 2002-2004